

ZAPISNIK O GLAVNOJ RASPRAVI

Sačinjen dana 27.02. 2013. godine, pred Osnovnim sudom u Bijelom Polju.

S U D I J A

Tužilac Bulatović Luka i dr.

SANJA KONATAR

Tuženi: Čikić Ibrahim i dr.

Zapisničar,

Predmet spora naknade štete

Mira Smolović

Početo u 10,00 časova

Konstatuje se da su na današnjem ročištu pristupili tužioci Bulatović Luka, Karišik Tomislav, Kljajević Milko, Obradović Dušan, Šuković Vukić, Marijanović Blažo, Vuković Radoman i Veličković Radojko, sa pun. tužilaca Šuković Radivojem, adv. iz B. Polja, pun. I tuženog Aleksandar Vojinović, adv. iz Podgorice i pun. II tuženog Jelena Djalović, adv. iz B. Polja.

Konstatuje se da je dana 12.02.2013. g. ovom sudu dostavljen podnesak od strane I tuženog, koji je uručen pun. stranaka, što se utvrđuje iz dostavnica pripojenih spisima predmeta.

Pošto su ispunjene procesne pretpostavke za održavanje današnjeg ročišta, sud donosi

R j e š e n j e

Da se ročište za glavnu raspravu održi.

Pun. tužilaca u svemu kao u tužbi, riječi sa ranijih ročišta i navodima iz pisanih podnesaka.

Pun. I tuženog u svemu kao u odgovoru na tužbu, riječi iz ranijih ročišta, te navodima iz pisanih podnesaka.

Pun. II tuženog u svemu kao u odgovoru na tužbu i riječi sa ranijih ročišta.

NASTAVAK DOKAZNOG POSTUPKA

Pristupi tužilac BULATOVIĆ LUKA, od oca Milovana, majke Jovane, rođene Vlahović, rođen 1934. g. u B. Polju, sa prebivalištem u Podgorici- ul. Mila Peruničića br. 25 - Masline, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu partične stranke, izjavi:

- ja sam 1986. g. sa mjesta predsjednika Osnovnog suda udruženog rada, odlukom izvršnog vijeća imenovan za upravnika zatvora u B. Polju, koje poslove sam obavljao sve do 1998. godine. Moram istaći da je u tom periodu bio mali broj izvršilaca u zatvoru koji su obavljali poslove čiji obim nije manji nego što je obim posla dana što govori o njihovoj profesionalnosti i odnosu prema poslu. Prilikom preuzimanja dužnosti upravnika zatvora u B. Polju, naredio sam da se pravilnik o kućnom redu umnoži i dostavi svim sobama kako bi se pritvorena lica upoznala sa pravima koja im pripadaju. Isti pravilnik je dostavljen i službenicima sa kojima sam imao sastanke svakog dana i od kojih sam tražio da poslove obavljaju isključivo po pravilima službe. Januara mjeseca 1994. g. obavijestio me je istražni sudija Višeg suda u B. Polju Branislav Joksimović da će biti privedena i smještena u zatvor grupa lica, za koja je tražio da se izvrše medicinski pregledi a da ih potom smjestim odvojeno u zatvoru, kada sam ja od istog tražio još jednog ljekara, našta sam imao pravo, a sve u cilju potpunijeg pregleda pritvorenika, kada je on odredio Budimira Rakonjca i o tome me je pisanim putem obavijestio. 29.01.1994. godine dovedena je prva grupa lica po predmetu SDA, a 26.02. u 24 h, primljen je Čikić Ibrahim sa još tri lica. Znam da je prvu noć proveo u samici, do saslušanja, a nakon toga je premešten u sobu na spratu. Pojašnjavam da je u prizemlju zgrade zatvora, postojalo 11 samica, od kojih je svaka imala mokri čvor, krevet, dušek, brodski patos, centralno grijanje, koje je mijenjano kada nije radilo tako što je ložena peć, s tim što ja nijesam siguran da je u samicama bilo peći za loženje. Ono u što sam sa svimn siguran je da u samicama nije bilo vlage, da svaka ima prozor te da su sijalice u istim crkavale upravo zbog susreta hladnog vazduha koji bi dopirao spolja i toplog vazduha iz samice. Nakon boravka u samici premješten je u grupnu sobu, u kojoj je svako lice imalo krevet, dušek, jastuk i čaršav i jedino su dvije sobe na spartu imale zajednički wc dok su ostale imale svoje samostalne. Dana 28.02.1994. g., Čikić Ibrahima su pregledali dr Agić Rasim i dr Budimir Rakonjac u mom prisustvu i u mojoj kancelariji a ovo iz razloga što u zatvoru u tom periodu nije bilo organizovane ambulante, pa je pregled vršen u portirnici. Kako bi ljekarima omogućio bolje uslove, dozvolio sam da pregled vrše u mojoj kancelariji, a tome sam bio prisutan ne da nadzirem rad ljekara već zbog toga što su tu bili telefoni i faks, pa ja nijesam mogao da izadjem i da ne budem tu ako neko pozove za vrijeme radnog vremena. 17.03.1994. g. u posjetu zatvoru su došli potpredsjednik Vlade Zoran Žižić i ministar pravde Filip Vujanović, o kojoj posjeti me je prethodno obavijestio dana 10.03.1994. g. sekretar Vlade Duško Marković, kada su obavili razgovore sa osumnjičenim po predmetu SDA i to pojedinačno u mojoj kancelariji, kada je zapisnik ručno pisala službenica zatvora Bošković Milijana i to ručno. Istog dana tj. 17.03.1994. g. oko 17 h došla je delegacija međunarodnog Crvenog krsta, koja je obavila razgovor sa mnom i sa službenim licima a do pritvorenih ili osuđenih lica isti nijesu mogli ići, što se naročito odnosilo na pritvorena lica po predmetu SDA, jer odobrenje za razgovor sa istim nijesu imali od strane istražnog sudije. Moram istaći da je Čikić Ibrahimu za vrijeme boravka u zatvoru, pružena sva moguće medicinska usluga, pa je on tako kad god je tražio, imao pravo da posjeti zatvorskog ljekara, koje mu nikada nije uskaćeno, a po nalogu istog, vodjen je i kod očnih ljekara dr Vojislava Bulatovića i dr Tomislava Karišika. Shodno Pravilniku službe, kada je vodjen na ljekarske preglede van zgrade vodjen je uvijek sa liscama a kada je vodjen na preglede u zgradi nijesu mu stavljanje lisice, jer za tim nije bilo ni potrebe, niti je to predvidjeno pravilnikom. Pojašnjavam da je svakog jutra dežurni komandir prilikom obavljanja doručka imao obavezu da pita koje lice se prijavljuje za pregled i da o tome sačini spisak koji je dostavljao meni. Ističem i to, i ako sam to već rekao, da Čikić Ibrahimu nikada nije

uskraćeno pravo ljekarske zaštite, te da mu je omogućen pristup ljekaru svaki put kada je on to tražio, koje posjete i pregledi su evidentirani u ambulantnom protokolu koji je vodio dr Agić Rasim. Moram dodati još i to da ja pregledima Čikić Ibrahima u zatvoru od strane zatvorskog ljekara, nijesam prisustvovao osim prvom pregledu, iz razloga koje sam ranije pojasnio. Zbog specifične klime koja je u tom periodu vladala i radi što boljeg tretmana istih, odredio sam vodje smjena Vukića Sukovića, Duška Obradovića, Marjanović Blaža i Petrović Nedjeljka za ključare u sobama u kojima su smještena lica po predmetu SDA, koji su bili zaduženi za osiguranje postovanje odredba pravilnika o kucnom redu, pa su tako obavljali sve poslove koji su u vezi sa navedenim licima, počev od izvodjenja istih u šetnje do obroka, odvodjenja ljekaru i sl. Ni pravo na šetnju Čikić Ibrahimu nije uskraćeno već je i u tom pogledu imao tretman kao i ostala lica koja su boravila u zatvoru, i to ljeti na šetnje po tri puta u trajanju od po 30 minuta a zimi po dva puta u trajanju od po 30 minuta. Isto se odnosilo i na posjete, koje su se i mogle obavljati samo po nalogu sudije. Ističem da su nakon prethodnih prijava kod komandira, pritvorena i osudjena lica, medju kojima i Čikić Ibrahim dolazila kod mene na raporte, o čemu sam ja vodio spisak raporta u kojem sam navodio koje lice je dolazilo na raport i razlog zbog kojeg je dolazilo. Čikić Ibrahim je prvi put došao kod mene na raport dana 25.03.1994. g. , kada je tražio od mene da ide kod predsjednika Višeg suda u B.Polju, istražnog sudije i tužioca, a da je drugi put došao kod mene dana 28.03.1994. g., kada je dolazio da se žali na kuvara. Moram istaći da je moj odnos prema Čikić Ibrahimu, sa čijim sam bratom i sestrom radio u Medicinskom centru, bio blagonaklon, te da je sve što je u knjizi navedeno o meni u negativnom kontekstu , čista neistina. Tvrdim i to da je i odnos svih ostalih prema njemu bio izrazito toleranta te da nikada nijesam čuo da mu je bilo ko od službenih lica uputio i jednu ružnu riječ a ne neko pravo uskratilo, a kao primjer za to navodim da ga čak službenici nekad ne bi vezivali liscama i kada su trebali, te da kada su ga vozili za Podgoricu na pregled, zaustavili vozilo i omogućili mu razgovor sa rodbinom, čime su prekršili pravilnik. Što se tiče njegovog zdravstvenog stanja u zatvoru, ističem da on dok je boravio u zatvoru, isto nije pogoršano, već su mu za to vrijeme sanirane povrede zadobijene u predkrivičnom postupku, te da je pregledima i od strane zatvorskog ljekara i od strane konzilijuma ljekara utvrđeno da nema potrebe za bolničkim liječenjem, zbog čega on nije ni zadržavan u bolnici. Čikić Ibrahim je za vrijeme boravka u zatvoru, puno puta dolazio kod mene a što proizilazi iz spiska raporta, pa sam ja mogao da vidim u kakvom je stanju i u sasvim sam siguran da je mogao samostalno da se kreće što je i činio. On je samostalno izašao i niz stepenice i samostalno se kretao po krugu, što sam ja lično vidio. Dodajem da Nataša Kandić nikada nije dolazila u zatvor u B .Polju dok sam ja bio upravnik u istom, niti je posjećivala Čikić Ibrahima, pa priče da su me kritikovali iz Crvenog krsta što sam osobu sa slabim vidom smjestio na spratu, te da ga je pregledivao ljekar koga je poslala Nataša Kandić, nije tačna. Dana 27.12.1994. g. , Čikić Ibrahim je došao kod mene na raport i tražio da ga uputim na liječenje u Beograd a dana 28.12.1994.g. tj. sutra dan izašao je iz zatvora u grupi sa još 13 lica, tako da ih je u zatvoru a po navedenom predmetu, ostalo još 7. Dana 31.10.1995. g. u posjetu zatvoru došao je Adam Smit sa delegacijom Medjunarodnog komiteta Crvenog krsta, kada su obavili razgovor sa tih 7 lica koja su bila pritvorena po predmetu SDA. Nakon obavljenog razgovora u posebnoj prostoriji bez prisustva upravnika ili bilo kojeg od službenih lica i obilaska zatvora, zaključili su da je odnos upravnika prema istim korektan, te da su službenca lica prema njima korektna i da su im omogućena sva prava koja im pripadaju. Za knjigu "Gdje sunce ne grije" sam saznao od dr Tomislava Karišika koliko mi se čini krajem 2008. g., kada me je pitao da li čitam knjigu i da li znam za istu. Ja ne čitam dnevne novine "Vijesti" pa ni za članke u novinama nijesam znao, već me je o tome informisao Tomislav Karišik. Članke u novinama sam pročitao krajem 2009. godine, i vidio sam da su u istim doslovce prepisani dijelovi knjige "Gdje sunce ne grije". Ističem da sam

između ostalog obavljao poslove sekretara SO , pomoćnika direktora u Medicinskom centru za pravne i ekonomske poslove, predsjednika Osnovnog suda udruženog rada, predsjednika AMD, komandanta bataljona i dr. , što dokazuje da sam bio častan i ugledan član ove zajednice. Medjutim, objavljivanjem navedenog djela Čikić Ibrahima, došlo je do toga da me ljudi sada gledaju sa podozrenjem i nevjericom i to ne samo na mene da gledaju tako već i čitavu moju porodicu ,koja je dočekala da ih pitaju kolege i poznanici, kako sam mogao tako nehumano da se odnosim prema osudjeniku, zbog čega sam ustao sa tužbom, kako bi sprao ljagu sa mog imena. To je sve što imam da izjavim u svojstvu parnične stranke.

Na pitanje pun. tužilaca, da li mu se prilikom raporta Čikić Ibrahim žalio na ponašanje službenika zatvora, tužilac odgovara: nikada, dolazio je samo da traži zdravstvenu zaštitu, kojim zahtjevima je udovoljavano. Nikada ni riječ nije progovorio da bi mi se požalio na ponašanje bilo kog službenika. O tome da je tražio prijem kod predsjednika Višeg suda u B.Polju, istražnog sudije i tužioca, ja sam ih obavještavao, a nekada bi ga primali, s tim što su nekada nalagali konzilijarne preglede.

Pun. tužilaca bez prigovora.

Na pitanje pun.I tuženog, da li su raporti vršeni u četiri oka tj. samo u prisustvu njih dvojice, tužilac odgovara: shodno odredbama pravilnika, raportima je uvijek bio prisutan komandir. Svrha raporta je ostvarivanja prava, a ne da se žali na službenike. Da se Čikić Ibrahim žalio na komandira, ja bih istog i udaljio iz prostorije. Čikić Ibrahim je tražio od mene konzilijarne preglede, i ako je imao pravo da iste traži od komandira, isključivo iz razloga kako bi pokušao da ostvari pravo na liječenje u stacionaru, bilo u Beogradu bilo u Pogorici, samo da nije u zatvoru. Pojašnjavam da je procedura u zatvoru bila takva da zatvorski ljekar nije mogao slati na preglede van B. Polja, već je to morao isključivo načelnik a po odobrenju istražnog sudije ili sudećeg sudije. Ibrahim nije bio zadovoljan Agićevim uslugama i liječenjem, pa se obraćao meni i tražio liječenje dalje, o čemu sam ja obavještavao sud, a sud je odredjivao konzilijum. Od prvog pregleda izvršenog od strane dr Agića i dr Rakonjca, do pregleda od strane specijaliste, ne znam koliko je prošlo, a to ima evidentirano u ambulantom protokolu. Komandiri su bili blagonakloni prema Čikiću iz humanog odnosa. Pitajte komandire zbog čega su omogućili Čikiću da se vidi sa svojom familijom, prilikom odlaska za Podgoricu na pregled, i ako je imao omogućene posjete u zatvoru. Ja povodom tog događaja nijesam pokretao nikakav postupak, već sam o tom događaju saznao u sudu, kada sam to čuo od svjedoka. Pojašnjavam da kada je Čikić Ibrahim primljen u zatvor, sve samice su imale mokri čvor, kao što sam to istakao, a dvije samice nijesu imale mokri čvor kada sam ja izabran za upravnika.

Pun. I tuženog prigovara u cjelosti iskazu tužioca Bulatovića, koji je neobjektivan i kontradiktoran pri čemu ima veoma selektivno pamćanje u pogledu datuma i događaja. Posebno prigovara u dijelu kojim tužilac Bulatović kvalifikuje zdravstveno stanje tuženog Čikića u tom periodu kao i navode da je kupio stan od oštete koju je ostvario povodom lišenja slobode.

Na pitanje pun. II tuženog, ko je tužiocu tačno nanio predmetnu štetu, isti odgovara: Dnevne novine "Vijesti" i Čikić Ibrahim. Pojašnjavam da sam čitao članke u "Vijestima" pri kraju njihovog objavljivanja, na koje sam napisao demanti, koji nije objavljen.

Pun. II tuženog djelimično prigovara.

Pristupi tužilac KARIŠIK TOMISLAV, od oca Sima, majke Stanimirke, rodjene Mrvić, rođen 27.01.1940. godine u B. Polju, sa prebivalištem u B.Plju - ul. N. Merdovića bb, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu parnične stranke, izjavi:

- što se tiče knjige "Gdje sunce ne grije" ističem da sam za istu saznao 2008-2009. g. , i to tako što mi je prvo kćerka donijela dnevne novine "Vijesti", u kojima je bio dio iz iste, pa sam ja tih par članaka pročitao i dalje sam prestao sa čitanjem istih jer ne čitam te dnevne novine. Demant na te navode nijesam pisao lično ja, već sam to uradio zajednički sa ostalim tužiocima, a predaju oko toga i pisanje sam prepustio Luki Bulatoviću. Čikić Ibrahima poznajem duži niz godina i ističem da mi je on bio pacijent i prije 1994. g. kada je boravio u zatvoru, čak je po mojoj preporuci i pošao u Beograd na operaciju na Institutu gdje sam ja specijalizirao, pa sam čak ja i zvao i tražio da ga prime, što su isti i učinili. Mislím da su ga i slali u Njemačku na liječenje a u šta nijesam sa svim siguran, ali sam siguran da je po povratku sa operacije on opet dolazio kod mene na preglede i da sam mu ja stanje pratio. U periodu dok je boravio u zatvoru, ja sam Čikića pregledao 7 puta i to 2- 3 puta sam pregled izvršio sam kao ljekar, 2- 3 puta u komisiji sa dr Vojislavom Bulatovićem, a jednom smo dr Vojislav Bulatović i ja skupa sa dr Dragom Jovovićem koji je došao iz Podgorice u B. Polje izvršili pregled istog. Mislím da svim pregledima koje sam izvršio u tom periodu, bilo sam, bilo sa drugim doktorom, je prisustvovala medicinska sestra. Par puta pregledima su prisustvovali brat i sestra Čikić Ibrahima, koji su takodje ljekari, a službenici koji su dovodili istog na pregled nijesu prisustvovali pregledima, jer je praksa da službena lica ostaju u predsoblju. Prilikom vodjenja na pregled za vrijeme boravka u zatvoru, Čikić Ibrahim je jednom imao lisice na rukama a ostalih puta nije, s tim što ja nijesam tražio da mu lisice maknu, jer one prilikom pregleda nesmetaju, ali sam sa svim siguran da su Čikiću iste smetale i da je tražio njihovo micanje, ja bih rekao službenom licu da mu ih skine sa ruku. Što se tiče zdravstvenog stanja Čikić Ibrahima, ističem da isto za vrijeme boravka u pritvoru nije pogoršano u odnosu na vid, i tvrdim da se isti samostalno kretao, a što sam ja lično vidio. Isti je pri normalnim uslovima, mogao da se kreće normalno. Sve što je navedeno u djelu "Gdje sunce ne grije" a odnosi se na mene u negativnom kontekstu je notorna neistina, jer smo Čikić i ja prilikom susreta za vrijeme pregleda isključivo pričali ili o pregledu ili o bolesti, i ni jedne riječi mimo toga nije bilo. Ja nikada za vrijeme svoje dugogodišnje karijere nijesam imao ni jedne grke riječi ni sa jednim pacijentom pa ni sa Čikić Ibrahimom, tim što su njegov brat i sestra bili moje kolege sa kojima sam bio u dobrim odnosima. Tvrdim da mi je isključivo djelo Ibrahima Čikića pričinilo štetu, odnosno navodi iz istog koji se odnose na mene, te da mi niko drugi nije pričinio štetu i dodajem da se o navodima iz knjige pričalo u sredini u kojoj ja živim pa se dešavalo da me poznanici i prijatelji dovode u neprijatnu situaciju da im objašnjavam da to nije tačno i da im objašnjavam što je na neki način poljuljalo moju čast i ugled. Medjutim, tvrdnje iz navedene knjige su u mjedjuvremenu izgubile na značaju, jer neki nijesu ni upoznati sa tim navodima a neki to i ne pominju. Ja sam dozvolio da pregledima Ibrahima Čikića prisustvuju njegov brat i sestra koji su ljekari iz razloga što sam u prijateljeskim odnosima sa istim , kao i sa razloga što nijesam imao srca da im odbijem zahtjev da prisustvuju pregledima. Koliko se sjećam, oni bi tada izgovorili samo po koju riječ a vezano za pregled, a mimo toga, u mom prisustvu, ništa posebno nijesu pričali. Da li su pričali nakon završenog pregleda u drugoj prostoriji, to mi nije poznato. Mislím da su izlazili iz prostorije gdje sam ja obavljao pregled u isto vrijeme kada je izlazio i on tako da je moguće da su u predsoblju progovorili po koju rečenicu. Iamjući u vidu stanje njegovog vida dok je boravio u zatvoru, ističem da je Čikić Ibrahim pri normalnom osvetljenju mogao samostalno da se kreće, i to kako po ravnom, tako i stepenicama. Isti nije mogao samostalno da se kreće po mraku, kada je gusta magla i sl., u kojim uslovima ni ostali ljudi nijesu u mogućnosti normalno da se kreću, već se kreću otežano. Ponovo ističem da su navodi zbog kojih je i podnijeta predmetna tužba neistiniti, te da ništa od toga nije izgovoreno, niti sam se ponašao na način kako je to opisano u knjizi već isključivo ljudski i profesionalno. To je sve što imam da izjavim u svojstvu parnične stranke.

Na pitanje pun. tužilaca, da li je Čikić Ibrahim na bilo koji način iz njegovog ponašanja mogao zaključiti da je pripadnik neke zločinačke organizacije, te da li je nosio bilo kakav obilježja u tom pravcu, tužilac odgovara: nikakva obilježja nijesam nosio, niti sam dao bilo kakvog povoda za takve zaključke. Pisanjem takvih tvrdnji, pričinjena mi je šteta, jer su mi povrijeđeni ugled i čast i to kako meni tako i mojoj porodici.

Pun. tužilaca bez prigovora.

Na pitanje pun. I tuženog, kada je tužilac prvi put pregledao I tuženog, za vrijeme boravka u zatvoru, tužilac odgovara: 01.04.1994. godine. Po mojoj procjeni, koja nije sa svim precizna, vid I tuženog na jednom oku je bio smanjen 20 % a na drugo oko 30 %. Poznato mi je da je Čikić Ibrahim za vrijeme boravka u zatvoru jednom upucivan na pregled u Podgoricu i to na očno odjeljenje u KBC, gdje imaju dr Jovovića, koji je bio načelnik odjeljenja i doktor medicinskih nauka. Čikić je po momoj procjeni poslat u Podgoricu da se njemu udovolji tj. da ga pošalju u najveću ustanovu i da bude siguran u pogledu svog zdravstvenog stanja.

Pun. I tuženog prigovara iskazu tužioca u cjelosti.

Na pitanje pun. II tuženog, da li je tražio od "Vijesti " da se obustavi dalje objavljivanje članaka, obzirom da je sam istakao da je par članaka pročitao, tužilac odgovara: nijesam tako nešto tražio.

Pun. II tuženog bez prigovora.

Konstatuje se da tužilac Karišik Tomislav izlazi iz kancelarije i napusta sudjenje, ističući da zbog porodičnih obaveza nije u mogućnosti dalje da ostane u sudu, a posebno sa razloga što sudjenje traje više sati.

Pristupi tužilac OBRADOVIĆ DUŠAN, od oca Milinka, majke Stanojke, rođene Tomašević, rođen 1951. godine u B.Polju, sa prebivalištem u B. Polju -ul. 29 Novembra, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu parnične stranke, izjavi:

- ja sam obavljao poslove službenika u zatvoru u B. Polju, u periodu od 1975. do 2000. godine, gdje sam radio na poslovima obezbjedjenja. Znam da je Čikić Ibrahim primljen u zatvoru u B. Polju 90 neke godine, s tim što mislim da je jednu noć proveo u samici pa je nakon toga smješten u sobi na spratu koja je imala mokri čvor kao što su imale ostale sobe na spratu, osim jedne ili dvije, koje su imale zajednički wc. U vrijeme kada je Čikić Ibrahim doveden u zatvor, svaka samica je imala mokri čvor, krevet i sve što je potrebno. Svaka samica je imala prozor, sijalice su često crkavale, ali u istim nije bilo vlage a moguće da su crkavale zbog otvaranja prozora. Bio je instalirano centralno grijanje, a kada ono nije radilo postojale su i peći na drva, a mislim da su takve peći imale i samice. Prilikom dovodjenja lica po predmetu SDA upravnik je izabrao nas četvoricu i to Šukovića, Marjanovića, Petrovića i mene, u koje je kao iskusne službenike imao veliko povjerenje, i zadžio nas da vodimo računa o bezbjednosti svih lica koja su privredena po navedenom osnovu i to počev od otključavanja vrata, peko šetnji, doručaka i ostalog što smo mi činili za vrijeme njihovog boravka u zatvoru. Pojašnjavam da je praksa bila da lica koja se nalaze u zatvoru za vrijeme doručka iznose šefovima smena zahtjeve i to počev od posjete upravniku, ljekaru i sl. ,koje bi mi upisivali i prosledjivali upravniku po kojima je po njegovom nalogu i postupano. Moram istaći da je moj odnos prema Čikić Ibrahimu kao i prema svim ostalim licima koja su se nalazila u zatvoru bio krajnje profesionalan da sam prije otključavanja vrata iste pozdravljao dobro jutro ili dobar dan te da nikada nikoga pa ni Čikića nijesam opsovao niti uvrijedio, te da su suprotni navodi iz knjige neistiniti. Takav odnos prema istom su imali i ostali službenici i upravnik Luka Bulatović. Vidim da me on u pojedinim djelovima knjige čak i hvali, ali tvrdnjom da su svi komandiri radili ili rekli nešto i ja sam uvršten u jednog od njih, pa se takve tvrdnje i na mene odnose, jer sve službenike nazivaju

komandirima, tako da sam se ja tu prepoznao, a prepoznali su me i ostali ljudi, koji su me pitali da li sam ja to upravo uradio ili rekao. Ovo bez obzira što me je na pojedinim mjestima i hvalio, jer i ja spadam u jednog od komandira, pa je jasno da se to i na mene odnosi. Kao primjer korektnog odnosa prema Čikić Ibrahimu navodim to da sam mu dozvoljavao da se pita sa rodbinom - bratom i sestrom, kada smo ga vodili u bolnicu na preglede, ili sa majkom, kada smo ga Kljajević Milko i ja vodili na pregled u Podgorici, kada mu je omogućeno da se pita i popriča sa majkom. Pojašnjavam da sam mu to omogućavao iz jedno čistog ljudskog odnosa, jer sam mu znao rodbinu koja živi u B.Polju, a nije mi bilo svejedno ni da se usprotivim i zabranim mu recimo da se pita sa majkom, koja se stvorila ispred auta kojim je on prevožen, kao da ga je tu čekala. Što se tiče zdravstvene zaštite, uvijek mu je izloženo u susrete kada je tražio da ide da ga posjeti ljekar, s tim što smo mu čak i stajali manje lisice kada smo ga vodili kod ljekara nego ostalima. Dok je boravio u zatvoru, mogao je samostalno da se kreće čak i uz stepenice, s tim što mu lisice za vrijeme posjete ljekara u zatvoru nijesu stajane. Koliko se sjećam, prvu noć prilikom prijema u zatvoru je proveo u samici, nakon čega je prebačen u grupnu sobu na spratu. Za vrijeme boravka u zatvoru imao je pravo na posjete, čak sam ih ja nekada puštao da ostanu duže nego što je to predviđeno, a sve iz neke korektnosti. Ponovo tvrdim da Čikić Ibrahimu za vrijeme boravka u zatvoru od strane uprave zatvora i službenih lica ni jedno od prava uskraćeno nije, da mu je dozvoljeno sve što mu je pripadalo pravilnikom, te da je odnos svih prema njemu bio krajnje korektan. Za knjigu "Gdje sunce ne grije" sam saznao 2008. godine, kada je počelo objavljivanje članaka u "Vijestima" od kojih sam neke pročitao, i za iste smatram da predstavljaju djelove knjige. Demanti na iste smo pisali "Vijestima" i to zajednički demanti skupa sa Lukom Bulatovićem, koji nije objavljen. Ja isti nijesam poslao, ali sam ga potpisao, a znam ad je nakon toga objavljen u dnevnim novinama "Dan". Ja sam Čikić Ibrahima poznao i prije pritvaranja i nijesam primijetio neku bitnu razliku u fizičkom smislu prije pritvaranja, za vrijeme boravka u zatvoru ili po izlasku iz istog. Po mojoj procjeni, šteta su mi pričinili Čikić Ibrahim i "Vijesti" koje su objavile djelove iz iste. Šteta se ogleda u tome što mi je povrijeđen ugled i čast, jer sam izgubio dosta prijatelja i poznanika, naročito muslimanske nacionalnosti, koji više nijesu u tako dobrim odnosima sa mnom, kao što su to ranije bili, uzdržaniji su i manje se družu i sa mojom porodicom. Krivični postupak koji je obustavljen sam i pokrenuo između ostalog i sa razloga da sperem ljagu sa moje porodice i da dokažem da navodi iz knjige nijesu tačni. Ovo ponovo ističem bez obzira na to što me u jednom dijelu knjige hvali, jer u negativnom kontekstu pominje sve komandire kome pripadam i ja sam. Dodajem i to da sam ga ja često vodio u bolnicu, te da smo vozilo tada parkirali tik uz sami ulaz uz bolnicu, pa su suprotni navodi iz knjige u navedenom pravcu netačni. Pojašnjavam da službena lica prisustvu svim pregledima koja vrše ljekari, kada povedu lica iz zatvora na pregled u bolnicu, te se tako dešavalo da ja budem prisutan pregledima koje je vršio Tomislav Karišik, kojom prilikom isti nije uputio ni jednu ružnu riječ Čikić Ibrahimu, niti bi mi tako nešto dozvolili. Ne sjećam da li su nekim od tih pregleda bili prisutni brat i sestra Čikić Ibrahima, a ne isključujem tu mogućnost, ali tvrdim da je odnos Tomislava Karišika prema istom bio krajnje profesionalan. Nijesam prisustvovao razgovorima Luke Bulatovića i Čikić Ibrahima, ali tvrdim da je odnos Luke Bulatovića prema svim licima u zatvoru bio krajnje korektan, te da izuzetak u tom pogledu nije bio Čikić Ibrahim. To je sve što imam da izjavim u svojstvu partijske stranke.

Na pitanje pun. tužilaca, da li je tužiocu poznato da je Čikić Ibrahim za vrijeme boravka u zatvoru ikada došao u kontakt sa dr Vučićem Popovićem, tužilac odgovara: da je meni poznato nije nikada.

Pun. tužilaca bez prigovora.

Na pitanje pun. I tuženog, ako sve službenike zatvora nazivaju komandirima, zbog čega isti nijesu podnijeli tužbu, tužilac odgovara: sva uniformisana lica u

zatoru koje obavljaju poslove obezbjedjenja nazivaju komandirima. Ne znam zbog čega nijesu tužili svi, ali jesmo nas četvorica koja su bila neposredno zaduzena da vode racuna o grupi SDA, a iz razloga kje sam vec ranije objasnio. Prvi put sam za pisanje u "Vijestima" saznao od prijatelja koji su me pitali šta sam ja to radio dok sam obavljao poslove u zatvoru. Nakon što su počeli objavljivati u "Vijestima" članke, za to su mi rekli, saznao sam i za knjigu, koju sam nakon toga pribavio preko dr Agića. Knjigu "Gdje sunce ne grije" sam pročitao.

Pun. I tuženog prigovara u cjelosti iskazu navedenog tužioca.

Na pitanje pun. II tuženog, da li je pisao "Vijestima" da prestane sa objavljivanjem članaka, tužilac odgovara: nijesam.

Pun. II tuženog djelimično prigovara iskazu tužioca.

Konstatuje se da je tužilac Obradović Dušana napustio sudjenje ističući da više nije u mogućnosti da prisustvuje istom.

Pristupi tužilac ŠUKOVIĆ VUKIĆ, od oca Vladimira, majke Zorke, rođene Pavlović, rođen 12.07.1943. godine u B. Polju, sa prebivalištem u B. Polju -ul. Slobode br. 2, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu partične stranke, izjavi:

- ja sam u periodu od 01.01.1972. go 1997. g. obavljao poslove službenika zatvora u B. Polju što znači da sam tamo radio i 1994. g. kada je u istom boravio i Čikić Ibrahim za kojeg tvrdim da mu tokom boravka ni jedo od prava koja su mu pripadala nije uskraćeno i to počev od posjete ljekaru, šetnji i kupanja i sl. već da je imao tretman kao sva ostala lica i omogućeno mu je ostvarivanje svih prava. Upravnik je prilikom prijema lica po predmetu SDA zadužio nas četiri šefa smene i to Obradovića, Marjanovića, Petrovića i mene, da vodimo računa da se poštuju sva njihova prava, koja su tvrdim ispoštovana do kraja. Ni jedan navod u knjizi, vezano za mene, koji me prikazuje u negativnom kontekstu nije tačan, jer ja kad god bi dolazio ujutru pozdravio bi zatvorena lica sa "dobro juto, izvolite" kada bi završio lijepo bi se sa istim pozdravio, što znači da je odnos između nas bio krajnje profesionalan, te da Čikić Ibrahimu ili bilo kojem licu nijesam uputio ni jednu ružnu riječ niti sam mu psovao tursku majku. Odmah nakon prijema Čikić je boravio u samici jednu noć koja je imala mokri čvor nakon čega je prebačen u najosvetljeniju sobu čini mi se br. 7 koja je imala mokri čvor. Po pravilima službe, mi kao šefovi smjena smo bili zaduženi da prilikom doručka evidentiramo sva lica koja se prijavljuju za posjete ljekaru ili za raport kod upravnika, što smo evidentirali u pisanoj formi i o tome obavještavali upravnika zatvora, a on nam je davao upustva da postupamo po tome s tim što tvrdim da Čikić Ibrahimu nikada nije uskratio pravo na ljekarski pregled te da je odnos Bulatović Luke bio krajnje korektan prema Čikić Ibrahimu kao i odnos ostalih službenika zatvora. Za knjigu "Gdje sunce ne grije" saznao sam 2008. g. i to krajem iste godine, kada me je pozvao Obradović Dušan i rekao mi za feljton u "Vijestima" koje ja nijesam čitao niti sam tražio da se zabrani dalje objavljivanje članaka. Knjigu sam uzeo 2009. godine čini mi se od dr Agić Rasima i pročitao sam samo dio iste u kojem se ja pominjem u negativnom kontekstu a to je dio u kojem je naveo imenom i prezimenom da mu nijesam pokazao šahtu u koju je trebao da uspe sadržaj kante u kojoj je vršio nuždu. Takodje me pominjao i u dijelu da sam ga izvodio uz stepenice, te da sam mu nešto rekao, što se uopšte nije desilo. Objavljivanjem takvih navoda ja sam pretrpio štetu jer su mi povrijeđeni ugled i čast pa su me tako zvali rođaci čak i z Podgorice i pitali da li je istina sve to što piše i šta smo mi to u zatvoru sve radila pa sam ja bio dužan da im objašnjavam da to nije tačno što je izazvalo neprjatnosti. Oni koji me dobro znaju, znaju da to nije tačno, a oni koji me manje znaju su sumnjičavi i uzdržaniji prema meni. Setu su mi pričinili kako "vijesti" koje su objavljivale članke tako i Čikić Ibrahim koji je napisao knjigu "Gdje sunce ne grije" čiji su djelovi objavljivani u

dnevnom listu "Vijesti" a naravno da su objavljeni djelovi iz knjige jer "Vijesti" nijesu mogle objavljivati nešto što nije pisalo. Ja nijesam tražio "Vijestima" da prestanu sa objavljivanjem članaka i ističem da ja te članke nijesam ni čitao, a pridružio sam se demantu koji su napisali ostali tužioci a koje nije objavljeno. U zatvoru su nazivali sva uniformisana lica, bez izuzetka, komandirima, pa su ih tako i zvali. Ja se nijesam prepoznao u dijelu knjige u kojem je navedeno da su svi komandiri prilikom otvaranja vrata ćelije Čikić Ibrahima istom psovali tursku majku i upućivali mu pogrdne riječi. To je sve što imam da izjavim u svojstvu partične stranke.

Na pitanje pun. tužilača, da li je ikada Čikić Ibrahimu rekao "kako si mogao da tražim srbe da ih kolješ", i da li je bio rukovodjen mržnjom prema istom, tužilac odgovara: nikada tako nešto nijesam rekao Čikić Ibrahimu. Kljajević Milko nikada nije zlostavljao bilo kojeg pritvorenika.

Pun. tužilača bez prigovora.

Na pitanje pun. I tuženog, da li je Čikić Ibrahim mogao samostalno da se kreće, tužilac odgovara: jeste.

Pun. I tuženog ističe da ako je mogao samostalno da se kreće, zbog čega ste istakli da je vodjen uz stepenice, na šta tužilac odgovara: vi ste pomalo bezobrazni, punomoćniče I tuženog, jer sam ja u tom pravcu bio jasan, jer sam zahtjev da vodim Čikića uz stepenice shvatio kao podcjenjivanje samog Čikića. Zvao me je rođjak iz Podgorice Šuković Vesko i pitao šta smo to radili u zatvoru i da li je tačno ono što je napisano u knjizi.

Pun. I tuženog prigovara u cjelosti iskazu tužioca, koji je na posredan način saznao za pisanje, za knjigu i za pričinjenu duševnu bol.

Pun. II tuženog prigovara i ističe da je tužilac posredno saznao za duševni bol koji mu je navodno naneo II tuženi.

Konstatuje se da tužilac Šuković Vukić, napušta sudjenje, uz izvinjenje sudu.

Pristupi tužilac KLJAJEVIĆ MILKO, od oca Radivoja, majke Mileve, rođene Gogić, rođen 1948. g. u Bliškovi, sa prebivalištem u B. Polju - Bliškovo, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu partične stranke, izjavi:

- ja sam radio u zatvoru u B. Polju u periodu od 1981. do 1998. g., s tim što sam tokom 1994. g. radio kao nadzornik zatvora i bio uključen i pratio sve aktivnosti službenika zatvora i prije i posle podne, jer mi je to bilo u pisu radnog mjesta. Prilikom prijema lica po predmetu SDA, upravnik zatvora Luka Bulatović je odredio četiri lica Šukovića, Marjanovića, Obradovića i Petrovića, da vode računa o bezbjednosti istih, da im se omoguće sva prava koja im pripadaju i to počev od prava na posjetu, lječarske preglede, šetnje i slično, te da im ništa u tom pravcu ne bude uskraćeno, što su isti ispoštovali u cjelosti a što je meni lično poznato. Nakon prijema u zatvor Čikić Ibrahim je boravio u samici čini mi se 5 - 6 dana a potom je prebačen u grupnu sobu na spratu s tim što tvrdim da je svaka samica u to vrijeme imala mokriv čvor te da je u grupnoj sobi u kojoj je boravio imalo kupatilo. U zatvoru je tada bilo centralno grijanje a kada isto nije radilo, grijali smo se preko peći na drva koje su postojale i u samicama. Svaka samica je imala prozor i u istim se kupila vlaga koja je ulazila kroz prozor zbog čega su sijalice često crkavale, u svakoj samici je bio krevet, dušeci, jorgani i čašafi i sve što je potrebno. Tvrdim da ni jedno pravo Čikić Ibrahimu za vrijeme boravka u zatvoru nije uskraćeno te da je odnos svih službenika bio krajnje korektan prema istom zato što smo ga poznavali od ranije kao i njegovog brata i sestru, pa smo se svi trudili da mu maksimalno izadjemo u susret. Tvrdnje iznijete u knjizi "Gdje sunce ne grije" da mu je bilo koje od prava uskraćeno, da ga je bilo ko vrijeđao ili se prema njemu nekorektno odnosio ne stoje, jer je kao što sam rekao bilo upravo suprotno. Ja sam ga par puta vodio u posjete doktorima van zatvora, s tim što smo mu tada najčešće stavljali lisice na ruke, jer je takva bila

obaveza, a nekada se dešavalo i da mu ne stavljamo lisice, iako smo na to bili obavezni. Lično sam bio prisutan u par navrata kada ga je pregledao dr Karišik Tomislav koji je bio krajnje korektan i služben prema istom, te da mu nije ni jednu uvredljivu riječ uputio, s tim što mislim da su mu nekad brat i sestra prisustvovali pregledima u bolnici kod dr Karišika. Odlično se sjećam da sam ga jednom prilikom skupa sa još jednim službenikom, vodio kod dr Jovovića u Podgoricu na pregled a mislim da smo tada prevezli još jednog zatvorenika Umera Hadžića, te da smo im omogućili da sjede iza nas u kolima, da smo sa svim normalno pričali, što govori o tome koliko smo korektan odnos imali. Tvrdim da nijesam bio prisutan pregledu kod dr Jovovića, ali da smo po povratku iz Podgorice, prilikom silaska niz Kulinu, zaustavili kola i to sam ih ja zaustavio, jer je Čikić Ibrahim prepoznao majku pored puta i pitao nas da mu dozvolimo da se sa njom pita, čemu smo mi udovoljili i oni su se pitali, malo popričali, s tim što on nije izlazio iz kola. Ja sam čitao u novinama "Vijesti" feljtone koji su izlazili, ne znam tačno koje godine, kada sam i saznao za knjigu "Gdje sune ne grije". Nijesam tada tražio od "vijesti" da prestanu sa objavljivanjem feljtona ali smo napisali zajednički demanti koji je trebalo da preda Luka Bulatović i za koji znam da nije objavljen u "Vijestima". Dodajem i to da knjigu "Gdje sune ne grije" uopšte nijesam čitao, već sam samo čitao članke u novinama koji predstavljaju dijelove iste. Tvrdim i ako me je u jednom dijelu knjige hvalio, ja sam se i u lošem kontekstu upoznao u knjizi jer kada loše se piše o komandirima tu sam se i ja pronašao, jer se sva uniformisana lica u zatvoru nazivaju komandirima. Iznošenjem takvih tvrdnji meni su povrijeđeni čast i ugled pa me mnogi u gradu i u sleu zastretaju i pitaju me šta sam to radio i da li je to tačno, pa i ako je dosta vremena od tada prošlo, i dalje se o tome priča i komentariše, s tim što tvrdim da mi je štetu pričinio isključivo Čikić Ibrahim svojim tvrdnjama navedenim u djelu. Čikić Ibrahim je mogao samostalno da se kreće dok je boravio u zatvoru i to kako po ravnom, tako i uz i niz stepenice. Navodi u knjizi da su mu stavljane lisice kada nije trebalo te da se nekorektno i neprofesionalno postupalo prema njemu nijesu tačni, jer mu lisice nijesu stavljane nekada i kada je trebalo, a to je uvijek prilikom izvodjenja iz ustanove i odvodjenja kod doktora. Pojašnjavam da mu najčešće kod doktora ne bi bile lisice na rukama, a i da se desilo da budu, one bi po zahtjevu doktora, morale biti skinute. Nikada nijesam neprofesionalno postupao, prema bilo kom licu a ne i prema licu dovedenog iz Spuža. Ponovo ističem da je odnos svih službenika i upravnika zatvora bio krajnje korektan prema Čikić Ibrahimu, te da ni jedna suprotna tvrdnja navedena u knjizi nije tačna. Da je meni poznato nikada se Vučić Popović i Čikić Ibrahim nijesu sreli dok je Čikić Ibrahim bio u zatvoru. To je sve što imam da izjavim u svojstvu parnične stranke.

Pun. tužilaca bez prigovora.

Na pitanje pun. I tuženog, ko su ljudi iz B. Polja, zaustvljaju i pitaju u vezi navoda iz knjige, tužilc odgovara: Ivan Knežević, Komo Furtula, Adam Sekulić i dr. Ja se nijesam prepao da me Čikić Ibrahim može zatvoriti ali sam se našao uvrijeđenim zbog toga što je on o meni naveo ono što je naveo.

Pun. I tuženog u cjelosti prigovara i ističe da je navedeni tužilac instruisan na podnošenje ove tužbe iz razloga što nije našao za shodno da pročita knjigu kojom mu je navodno nanijeta duševna bol i patnja.

Pun. II tuženog bez prigovora.

Pristupi tužilac VUKOVIĆ RADOMAN, od oca Milije, majke Kate, rodjene Bulatović, rođen 05.06.1953. godine u B. Polju, sa prebivalištem u B. Poju - Lješnica, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu parnične stranke, izjavi:

- ja sam u periodu od 90-te do 2000. godine radio u zatvoru u B. Polju, kao službeno lice obezbjedjenja, s tim što su sve sva uniformisana lica u tom periodu nazivala komandirima. Odnos svih službenika zatvora i upravnika ne samo prema Čikić Ibrahimu već i prema ostalim je bio krajnje korektan i profesionalan i ja

nijesam čuo da je iko izgovorio i jednu ružnu riječ i da je koga opsovao, pa su suprotne tvrdnje iznijete u knjizi "Gdje sune ne grije" neistinite. Ovo tvrdim sa sigurnošću jer sam ja, pored Šukovića, Petrovića i Obradovića, bio zadužen od strane upravnika Luke Bulatovića za bezbjednost navedenih lica i kod mene su se nalazili ključevi od sobe u kojoj je isti bio tako da je iko uputio ružnu riječ i da mu je uskratio neko pavo ja bi to sigurno znao. Zam dok je boravio u zatvoru da se Čikić Ibrahim samostalno kretao te da je čak samostalno išao uz stepenice i silazio niz iste te da mu u tom pravu nije bila potrebna pomoć. Već sam rekao da mu ni jedno pravo nije uskraćeno, pa ni pravo na posjete doktoru, s tim što ga ja nikada van zatvora nijesam vodio kod doktora jer nemam položen vozački ispit. Nijesam bio prisutan kada je on primljen u zatvor ali kada sam došao u smjenu znam da se on nalazio u grupnoj sobi koja je imala wc i umivaonik a da li je boravio u samicu ne znam s tim što tvrdim da su sve samice imale mokri čvor. Ne mogu se sa sigurnošću izjasniti kada je to bilo ali znam da sam za objavljenu knjigu i za članke u novinama saznao od Tomislava Karišika i kolega, s timšto tvrdim da ja knjigu nijesam čitao niti sam čitao članke u novinama ali su mi kolege rekly šta u njima piše.Nijesam tražio da prestanu sa objavljivanjem dijela knjige u "Vijestima" a demanti je trebao da bude zajednički s tim što ga ja nijesam poslao a što je trebalo da u ime svih to uradi Luka Bulatović. Tvrdim da su mi Čikić Ibrahim i "Vijesti" koje su prenosile djelove iz njegove knjige pričinili štetu i ako se u istoj ne pominje moje ime i prezime u negativnom kontekstu, jer je u istim navedeno da su komandiri vrijedjali na nacionalnoj osnovi, pa kako sam ja jedan od njih jasno je da se to i na mene odnosi. Znam da su ljudi o tome pričali i pitali šta sam to radio, pa su tako drugovi pitali mog sina šta ti je to otac radio, s tim što se ja ne mogu izjasniti u pogledu imena tih drugova. Takodje su i mene poznanici, čijih se imena takodje ne mogu sjetiti pitali onako u šali šta se to dešavalo dok sam radio u zatvoru i šta sam to radio. Jasno je onima koji se družu sa mnom da ja to nijesam uradio, ali ima i onih koji me dobro ne poznaju, pa oni ne mogu ni tvrditi da ja tako nešto nijesam uradio. Ponovo ističem da su svi navodi iz knjige koji se odnose na upavnika Bulatović Luku ili na službenike, koji ih predstavljau u negativnom svijetlu, netačni, jer niko ni jednu ružnu riječ nije uputio Cikić Ibrahimu, niti ga je bilo kako opsovao, i tao kako njega tako ni bilo kojeg drugog pritvorenika. To je sve što imam da izjavim u svojstvu parnične stranke.

Pun. tužilaca bez prigovora.

Pun. I tuženog bez pitanja a prigovara iskazu tužioca u cjelosti, s tim što dodaje da se očigledno radi o instruiranom tužiocu koji nije pročitao knjigu niti novinske članke a o svojim duševnim bolovima i patnji saznaje iz priče dr Karišika i kolega.

Pun. II tuženog bez pitanja i bez prigovora, obzirom da isti niti je čitao knjigu niti novinske članke iz "Vijesti" pa samim tim nije ni pretrpio štetu od II tuženog.-

Konstatuje se da tužilac Vuković Radoman napušta sudjenje, uz izvidjenje sudu, ističući da ima privatnih obaveza.

Pristupi tužilac VELIČKOVIĆ RADOJKO, od oca Aleksandra, majke Radosave, rođene Djaković, rođen 1951. godine u B.Polju, sa prebivalištem u B.Polju- Oluja, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu parnične stranke, izjavi:

- ja sam u priodu od 1975. do 2002. g. radio u zatvoru u B.Polju, gdje sam obavljao poslove službenika obezbjedjenja. Ne mogu se izjasniti tačno kada je to bilo, ali se sjećam vremena kada je u zatvoru boravio Čikić Ibrahim. Od kada sam ga ja vidio u zatvoru znam da je boravio u grupnoj sobi koja je imala wc , centralno grijanje, a on je uživao normalan tretman ka i ostala lica u zatvoru i ni jedno pravo mu nije uskraćeno. Znam da se samostalno kretao i da je samostalno mogao da silazi niz stepenice i da silazi uz stepenice. Nijesam ga vodio u bolnici radi pregleda kod ljekara tako da ne znam da li je vodjen sa liscama ali bi po pravilima službe

tebalo da je vodjen ali sam bio prisutan u dežurnoj kada bi ga dr Agić pregledao i znam da tada nije imao lisice, niti je dovodjen sa lisicama, niti je tako nešto predviđeno pravilnikom. Ja nijesam čitao knjigu "Gdje sune ne grije", niti sam čitao članke u novinama u kojima su objavljivani dijelovi iste, ali sam saznao od Duška Obradovića i za knjigu i za članke, ne znam tačno kada a znam da je objavljivanje članaka već bilo prošlo kada mi je on to rekao. Rekli su mi da me po imenu Čikić Ibrahim nigdje nije pominjao, ali sam čuo da je navedeno da su ga komandiri psovali na nacionalnoj osnovi, pa obzirom da sam i ja bio uniformisano lice, te da se komandirima nazivaju sva uniformisana lica, i ja sam se tu prepoznao. Ne samo da je odnos službenika zatvora bio korektan prema Čikiću, već je i odnos upravnika Luke Bulatovića bio krajnje korektan. Što se tiče navoda iz knjige i članaka iz novina, smatram da mi isti nijesu pričinili neku štetu, ali mi je krivo radi kolega i sebe i svog ugleda pa hoću da se dokaže da to nije tačno. Što se mene lično tiče, niko me nije pitao da li sam radio nešto što je navedeno u knjizi da su radili komandiri, već bi smo jedino kolege i ja kad sjednemo pričali o tome, a van bivšeg kolektiva, niko mi o tome ništa nije pominjao. Mogu dodati još i to da živim u mješovitoj sredini pa mi se čini da su pripadnici muslimanske nacionalnosti malo ljuti na mene jer su uzdržaniji u odnosu sa mnom, vjerovatno zbog navoda iz knjige, a ne znam tačno jer mi o tome ni riječ nijesu rekli. Nijesam se obraćao "Vijestima" da prestanu da objavljuju dijelove knjige a svi mi ovdje tužioci smo pisali zajednički demanti, koji nije objavljen koliko sam čuo. To je sve što imam da izjavim u svojstvu parnične stranke.

Pun. tužilaca bez pitanja i prigovora.

Pun. II tuženog bez pitanja a djelimično prigovara samo u dijelu koji se razilazi od dosadašnjih navoda I tuženog, s tim što dodaje da tužilac nije čitao knjigu, članke iz novinama i po njegovim riječima na današnjem pretresu nije pretrpio nikakvu štetu.

Pun. II tuženog u pogledu prigovora kao kod prethodnog tužioca.

Konstatuje se da tužilac Veličković Radojko napušta sudnicu, ističući da zbog privatnih obaveza, mora napustiti sudjenje.

Pristupi tužilac MARIJANOVIĆ BLAŽO, od oca Roka, majke Milice, rođene Madžgalj, rođen 12.09.1953. godine u B. Polju, sa prebivalištem u B. Polju- Rakonje, po zanimanju penzioner, upozoren da izjavu daje u svojstvu parnične stranke, izjavi:

- ja sam u periodu od 1975. do 2000. g. radio u zatvoru u B. Polju, gdje sam obavljao poslove službenika obezbjedjenja s tim što pojašnjavam da su me nazivali komandirima, jer se sva uniformisana lica u zatvoru u B. Polju nazivaju komandirima. Ne znam tačno koja godina je bila kad je u zatvor primljen Čikić Ibrahim. Znam da je boravio u samici, ali zbog protoka vremena ne mogu se izjasniti koliko, stim što tvrdim da su sve samice u tom periodu imale mokri čvor. Nakon samice, premješten je u grupnu sobu, u kojoj su svi imali krevete, a sve grupne sobe su imale wc. Moj odnos prema Čikić Ibrahimu i ostalim licima koja su se nalazila u zatvoru je bio krajnje korektan, nikada ga ni ja, niti bilo ko drugi od službenika nije uvrijedio, niti mu je koje pravo uskraćeno, a što mi je poznato jer bi se nekad dešavalo da neko od 4 ključala zadužena za pripadnike grupe SDA ode na bolovanje ili odsustvuje kada bi ga ja mijenjao i bio u kontaktu sa takvim licima. Znam da se Čikić za vrijeme boravka u zatvoru samostalno kretao te da je samostalno silazio uz stepenice i po se uz iste, no i pored toga želio je da mu pomazemo da ide, zbog čega sam ja htio "par puta da ga išibam, da nije bilo zbog dr Kema i to u vrijeme dok je bio u zatvoru" što nijesam uradio zbog njegovog brata, sa kojim sam dobar. Ja Čikić Ibrahima nikada nijesam vodio u bolnicu na pregled kod ljekara ali jesam kod dr Agića u okviru zatvora i dr Rakonjca takodje u okviru zatvora, kada je pregled vršen bez lisica i znam da je on dovodjen na pregled bez lisica, jer lisice u okviru zatvora ni jednom od

zatvorenih lica nijesu stavljanje. Ne znam tačno kada je to bilo, ali znam da me je upravnik Luka Bulatović pozvao i rekao mi da je izašla knjiga "Gdje sunce ne grije" ali znam da je to bilo prije nego što su me pozvali rođaci i poznanici i obavijestili me da u "Vijestima" izlaze članci u kojima su prikazani isječki iz te knjige. Takođe mi je tom prilikom rekao "da nas je Čikić Ibrahim oblatio u toj knjizi". Ja nijesam pročitao knjigu "Gdje sunce ne grije" ali sam čitao poslednji članak objavljen u "Vijestima" i članak u "Monitoru" u kojima je pisano povodom iste knjige. Ja se zbog toga ne mogu izjasniti da li je Čikić Ibrahim u svojoj knjizi pominjao moje ime u negativnom kontekstu, ali sam siguran da članci predstavljaju dio knjige. Medjutim, pominjanjem komandira i njegovog nekoretnog postupanja on je meni pričinio štetu, jer sam i ja jedan od komandira, pa sam se tu prepoznao. Tvrdim da je Čikić Ibrahim za vrijeme boravka u zatvoru želio da se predstavi da je bolesniji nego što jeste, pa je tako tražio da ga vodim pod ruku, našta sam mu ja jednom prilikom rekao "neću da te vodim pod ruku, sad kad bi tunc mrtav, ja nijesam oca i majku vodio tako pa neću ni tebe". On mi na to ništa nije rekao, i nijesmo se ni svadjali ni preporiječili. Za svo vrijeme boravka u zatvoru, bio sam krajnje korektan prema Čikić Ibrahimu, iz razloga što njegov brat radi sa mojom suprugom u bolnici, a i znali smo se od ranije, pa sam mu ja tako mnogo posjeta preko reda dozvolio i produžio, a sve da mu učinim. Iznijetim tvrdnjama u knjizi Čikić Ibrahim mi je pričinio štetu jer mi je povrijedjena čast i ugled pa me je tako zavo brat Petar iz Nikšića i pitao me šta se to desilo i da li je tačno to što je navedeno. Osim toga, u kući nam je često zvonio fiksni telefon kada su zvala lica koja se nijesu predstavljala ali su zvala da provociraju i prijete, a takođe su me na ulici sretali i pitali u vezi navoda sa knjigom a neću da navodim imena lica koja su me sreli i pitala. Ponovo ističem da ja Čikić Ibrahima nikada nijesam opsovao i uvrijedio, te da tako nešto nije uradio niko od službenika ili upravnika zatvora. Pojašnjavam da sam njegovo traženje da ga vodim pod ruku doživio kao provokaciju, jer sam znao da on može samostalno da se kreće i to vrlo dobro. To mi je bilo poznato jer sam ga ja vidjao da se samostalno kreće niz stepenice a i lica iz sobe koja su boravila sa njim su mi govorila da se on kreće i snalazi odlično. Znam i to da kada mu je ukinut pritvor izašao je iz suda lako, "da ga ni ptica ne bi stigla". Štetu su mi pričinili Ibrahim Čikić i "Vijesti". To je sve što imam da izjavim u svojstvu parnične stranke.

Pun. tužilaca bez pitanja i prigovora.

Na pitanje pun. I tuženog, kada ga je pozvao Luka Bulatović i rekao mu da je izašla knjiga u kojoj su oblaćeni, dali mu je još nešto rećeno, tužilac odgovara: ne sjećam se da mi je još nešto rekao.

Pun. I tuženog djelimićno prigovara iskazu tužioca u dijelu koji se razilazi sa navodima I tuženog.

Pun. II tuženog bez pitanja a djelimićno prigovara iskazu tužioca.

Sud donosi

R j e š e n j e

Naredno roćište za glavnu raspravu se zakazuje za 26.03.2013. godine u 11,00 ćasova, što se prisutnim usmeno saopštava uz upozorenje da drugi poziv neće dobijati.

Službenim putem od opšte bolnice B.Polje pribaviti zdravstveni karton za I tuženog Čikić Ibrahima.

Uputiti urgenciju Osnovnom sudu u Podgorici radi pribavljanja spisa predmeta Višeg suda u B.Polju K.br. 25/94.

Završeno u 16,00 h.
Prisutne stranke pregledaju i potpisuju zapisnik bez primjedbi.

Zapisničar,
Mira Smolović,s.r.

Ovjeravaju,

Sudija,
Sanja Konatar,s.r.

За тачност отправака
Руководилац одсјека.
